

TOTALNÍ RECESIONISMUS A BOMBASTICKÝ DEPRESIONISMUS

Vážení přátelé, dostává se Vám do rukou další vydání Ilegální Demokracie. Tenhle úvodník bychom rádi věnovali rozboru a upřesnění tzv. totálního recesionismu, přičemž se jemně dotkneme i příbuzného směru, zvaného bombastický depresionismus.

Předem bych chtěl upozornit, že název článku z předešlého čísla /úvodníku 1. čísla/ nebyl tak docela přiléhavý, ale jak neustále zdůrazňujeme, I.D. je časopis, v němž si může vylévat srdce každý, kdo to uzná za vhodné. Ať si tedy jen zastánci totálního recesionismu klidně recesí, ale ať se probůh nikomu nepokouší namluvit, že totální recesionismus /TR/ je nějakým výchozím nebo lépe řečeno konečným vývojovým stádiem, takže namísto titulu "TR ano či ne?" měl znít nadpis spíše "TR? - Proč ne!". Samozřejmě že TR jako kterákoli jiná kultura má právo na své plnohodnotné uplatnění.

I když se může zdát, že TR je nějakým východiskem ze soudobého stylu života, je to bohužel jenom povrchní dojem, přestože určitě existují jedinci, kteří dokáží v jistém úseku svého života čelit každodenním nástrahám pomocí recese. Na druhé straně ovšem se dá u většiny recesionistů hovořit o předstírání, čímž nechceme urazit ten zbytek, který to s recesí zatím myslí vážně. Slovíčko zatím nebylo použito náhodně, poněvadž recesionismus je kultura ohraničená, ať už se jí dá jakýkoli přívlastek.

Jenže kde jsou hranice, tam svět nekončí, a tak je tomu i v tomto případě. Za pomyslnou zdí se musí něco nacházet. Netroufáme si tvrdit, že by se mělo zákonitě jednat o kulturu kvalitnější. Nejde přece o porovnávání kvality, nýbrž o přechod k jinému, na první pohled odlišnému směru, který přesto v mnohém s TR souvisí. Mnozí již jistě tuší, co se za oním předělem nachází a ty, kteří stále tápou, nebudeme déle napínat.

Takže TR vyúsťuje v onen nový směr, v bombastický depresionismus /BD/, k němuž se vztahují všechny hodnotné kulturní oblasti. Zde se však chtě nechtě nabíí otázka: Copak má recese společného s depresí? Odpověď není ze se natolik složitá, jak by se na první pohled zdálo. Může se stát z ortodoxního recesionisty depresionista? Nejen že může, on se jím dokonce stát musí - jak jsme si už vysvětlili, je to nevyhnutelné. Může totiž normální člověk, i když je obdařen smyslem pro recesi, po celý svůj život tvořit s tímto krédem? Jak dlouho může vydržet onen pohled shora? Jistěže ne příliš dlouho. Postupně zrunko po zrunko bude ztrácet pádu pod nohama a nakonec s hrůzou zjistí, že už nemá co sdělovat, že už nemá sílu odolávat denodenním náporům stresu, vystavující se pásovému kolosu společnosti. Nakonec zjistí, že okolní tvorové jsou zmanipulovanými loutkami, pachticími se za imaginárním blahem, k jehož výšinám nikdy nedorazí, protože jeden lidský život je na tak velké sousto příliš krátký. Bude se brodit stokou skutečností, až za bředne někde v bahně idejí, zničený a strhaný a bez jakýchkoli iluzí. A právě v tomto klíčovém okamžiku se děje ta velká proměna, když člověk dříve vyrovnaný, nedotknutelný a imunní, se transformuje v člověka zatrpklého, v trosku bez sebemenší naděje na světlejší budoucnost. Jeho jakékoli tvůrčí úsilí již nepohání stimul recese nýbrž síla deprese. Všechno, co dělá je ovládáno jeho duševním stavem a ve všem nalezneme hluboké rány niterného rozpoložení.

Je však nezbytné uvědomit si, že čtenatel prací z okruhu autorů BD musí být osoba velmi vnímavá a citlivá. I když se v prvním plánu jeví některá díla spíše komická, je třeba ve všem hledat podtext, odhalit tak pisatelovo nitro a vníknout tím do spleťtých serepentin jeho představivosti. To se ve většině případů týká i děl tragických - mnohdy jde převážně o humor,

Ilegální demokracie je časopisem tiskové sekce ÚV ČT a vychází nepravidelně nákladem 300 výtisků. Ilegální demokracie je nepostradatelným zdrojem zábavy i poučení pro každou beskoslovenskou domácnost, pro neúplné rodiny i sirotky. Zajišťte si již nyní oděh vánočního čísla, které vyjde v rozšířené formě / o jednu stránku tlustěji/.

Když jsem byl redakční radou pověřen, abych se ujal rubriky reagující na dopisy našich čtenářů, přiznám se, že mi srdce poskočilo blahem, neboť se rád seznamuji s názory zbývajících lidí. Zbožnuji taktéž odpovídání na dotazy, vysvětlování, dokonce jsem ochoten snést i uvádění chybných údajů na pravou míru, jenže to, co leží přede mnou na redakčním pultu, to se naisto vymklo mému široce založenému smyslu pro toleranci. Zároveň jsem se tímto ovšem dobral vysvětlení, proč jsem byl jmenován šéfem listárny za trest./ Za opakované pozdní příchody na pracoviště - pozn. redakce/. Příznivci Ilegální demokracie snad již tuší, že z dopisů, které nám náš uslužený listonoš doručil, nevzešlo pranic podnětného, povzbudivého, ba ani co by se za nehet dobrého vešlo. Ano, pravda je krutá, jako v dnešní době každá jiná. Krutější, než ta nejmilosrdnější lež. Obdrželi jsme pouze tři dopisy. Kdybychom byli svině, dalo by se s nimi lecos rozumného provést - smetením do koše počínaje a úpravou textu konče. Jak již však bylo v minulém čísle hrdě konstatováno, Ilegální demokracie je seriózní periodikum a tak bohužel nezbyvá, než zveřejnit všechny listy v plném rozsahu, přestože druhý a třetí pisatel se ani neráčili zdržovat podpisem. A ten třetí ke všemu, místo toho, aby k nám přišel a omluvil se za své unfair jednání, posílá za sebe jakéhosi Stalina. Doufáme tedy, že alespoň pan Stalin navštíví ústředí Ilegální demokracie a vysvětlí neomalené počínání svého klienta. Vraťme se však k prvnímu dopisu, který nám zaslala M.M., protagonistka uklízeček tiskového střediska Rudého práva:

Není tomu tak dávno, co se mi do rukou dostalo nulté číslo občasníku Ilegální demokracie. Musím upřímně přiznat, že takovou snůšku pomluv a špinavostí jsem již dávno nečetla, o obscennosti některých příspěvků nemluvě.

Již úvodník naznačuje, jakým směrem jsou orientovány chorobné mozky redaktorů, což se plně potvrzuje v závěrečném odstavci. Kritizovat úroveň uveřejněných básní je pod moji úroveň. Radši přejdu hned ke kritice recenze na koncert skupiny Upřímná soustrast. I zde se potvrzuje, že mozky redaktorů jsou jsou značně zdevastované, jinak by si všimly, že se během koncertu nepohrbívali navzájem diváci v první řadě, ale v prvních dvou řadách.

Ještě malá poznámka ke comicsu - poučení nedává smysl. Velicí důstojník slyšel telefonní hlášení správně, chyba nasatela při odposlechu místního rozhlasového hlášení. Poučení mělo tedy znít: POSLOUCHEJTE POZORNĚ MÍSTNÍ ROZHLASOVÉ HLÁŠENÍ.

Marně jsme hledaly zahraničně politický komentář, černou kroniku, inzertáty atd...

Prohlašuji rozhodně NE tomuto časopisu a odkazuji "tvůrce" tam, kam je odkázal i pořadatel videokavárny Hvězda. Zmizněte, vyklidte scénu, na které nemáte co dělat, přenechte slovo ve sdělovacích prostředcích lidem, kteří mají opravdu co říci.

Za kolektiv uklízeček tiskového střediska
Rudého práva M.M. v.r.

Ať již jsou naše výhrady vůči soudružkám uklízečkám jakékoli, v jednom se trefily do černého. Vyrázili jsme totiž ihned po obdržení dopisu na onen inkriminovaný koncertní hřbitov a skutečně jsme si ověřili, že pohrbívat se začaly dvě první řady obecnstva a též asi tři nebo čtyři nadočkavci z řady třetí. Vzájemně se pohrbil i kolektiv pracovníků n.p. Praha-Poříčany, který nedaleko hloubil vodovod. Dále se pohrbili občané M.K., Z.L., I.V. a R.K. - vesměs při výkopu základů rodinných domků v okruhu cca 1000 metrů od hřbitova. Má se za to, že i pohřešovaný V.L. z Roudnice se během koncertu pochoval na neznámém místě, patrně u příležitosti

LISTÁRNA

zakopávání nakradených šekových knížek. Jak vidno z výše uvedeného, nedošlo ke kritizované nepřesnosti z neznalosti či nedostatku informovanosti autora článku, nýbrž následkem tzv. tiskařského šotka, který si hned zčerstva v nultém čísle zařadil. Provedli jsme proto několik personálních změn na nejnižších místech a dva šotky- kolektora a sazeče jsme na hodinu propustili. Nově přijatí zaměstnanci jsou zatím zárukou, že se podobné kupy nebudou nikdy více opakovat.

Co se našeho comicsu týče, je úvaha soudružek uklízeček přinejmenším pochybená. K deformaci slov textu došlo již během telefonního přenosu, a přímý nadřazený dělostřelců se v rozhlase přeřekl. Ovšem vojáci správně pochopili, že jde o přebřepť a agresora sundali. Při zpětném hlášení, opět díky zkreslenému zvuku v telefonu, pochopil velitel chybně, že jeho mužové sestřelili práškovací letadlo. Comics byl míněn jako satira na práci spojů a kvalitu polního telefonu PT 34. Tím pádem však ani naše poučení nebylo výstižné. Správně proto mělo znít: SPOJARI, SPOJTE SE POZORNĚ, či tak podobně. Za nepřesnost jsou zodpovědní již zmínění dva "pracovníci".

Jelikož se jedná o jediný podepsaný dopis, pídili jsme se, jak bývá dobrým zvykem i v horších novinách, po minulosti pisatelky i jejích spolupracovníků a zjistili jsme fakta, která lecos napovídají o charakteru kritizujících žen.

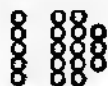
Třiaosmdesátiletá M.M. byla v minulosti celkem čtrnáctkrát hospitalizována na odděleních psychiatrických léčeben v Bohnicích, Kroměříži a Velkých Levárech. Sama se několikrát pokoušela redigovat časopis "Duševní obzory", ale vždy narazila na rozhodný odpor ostatních chovanců. Po vyvolání vzpoury na jednotce intenzivní péče v krčské nemocnici, kde třicet pacientů drželo hladovku za zvýšení nášupů při kapačkách, se pokusila o sebevraždu oběšením na splachovadle veřejných záchodků na Lidečského bulváru v Kašperských horách. Vyrušena výběrcí poplatků, dožadovala se M.M. vrácení vstupného a na poznámku ženy, že oběšení není zahrnuto v ceně, reagovala inzultací dotyčné bezmyšlenkovitě utrženým evakuačním rozpisem. Vzhledem ke svým nekompromisním pěstojům v letech 1918, 1938, 1948 a 1968 se přece jen uchytila v mimoústavní profesi.

Její o dva měsíce mladší spolupracovnice A.N., patrně signatárka celého antiilegálně demokratického pamfletu, prodělala v šestém měsíci nitroděložního vývoje záchvat padoucnice, při němž si přiskřípla čtyři mozková centra. Posledním pátým je schopna, podle očitých svědků, ovládat pouze hadr namočený v kýbli.

Padesátiletá K.Z. si nosí do práce toluen a čichá jeho obluzující výpary přímo uprostřed pracovního frmolu. Místo si drží jediné díky redaktorům zahraničně-politického bloku, kteří pravidelně zneužívají jejich vizionářských výkřiků k vylepšení komentářů ze světa socialismu.

Josefa V. -tříkrát soudně trestána - vyhlášená především bohatým rejstříkem mravnostních deliktů, nad nimiž zůstává stát nejenom rozum, a tak dále a tak dále. Mohli bychom samozřejmě ve výčtu pokračovat, ale není naším cílem diskriminovat ty, kteří někdy šláplí na šikmou plochu. Každý člen naší společnosti má příležitost k napravení svých zločinů či poklesků a chová-li se slušně, neměly by se jeho dřívější prohřešky tahat na světlo boží. Někdy je však takové oprašování minulosti velmi žádoucí. Necht si jen soudný čtenář udělá sám obrázek, jací lidé se ukrývají pod hlavičkou kolektivu uklízeček tiskového střediska RP. My jsme poměrně nemajetný občasník, nemáme ani na udržování jediné uklízečky, ale věřte nám, že po apokalyptických sondážích z minulého týdne, si raději sami zameteme před vlastním prahem. A totéž bychom doporučovali i pisatelkám ~~xxxxxxx~~ prvního dopisu!! Následuje plné znění druhého dopisu:

Příchod šesti komisařů do videokavárny Hvězda -jak jste samolibě nazvali spolek vlasatých pstrhaných hašišáckých ignorantů, vzbudil opravdu zděšení. My jsme si přišli pohovořit, zatančit, dozvědět se, co hýbe světem.

oooooooooooooooooooooooooooo L I S T Á R N A ooooooooooooooooooooooooooooooooooooo

A všichni jsme se shodli na tom, že je to DISCO. Nevím tedy, jaký má smysl zpochybňovat kvality hudby a tance borců, kteří mají jistě plné právo se borci nazývat. Na rozdíl od Vás, kteří dovedou pouze kritizovat a nedostatek pohybového nadání umocněného alkoholem vydávat za nový druh tance. Hvězda byla a vždy zůstane pro nás a pro disco země zaslíbená. Hvězdu si rozvracet nedáme!

Chtěli bychom k tomu jen podotknout, že žádnou Hvězdu jsme rozvracet nemínili a ani nemíníme. Nevíme jen, zdali je anonymnímu pisateli známo pozadí diskoték ve Hvězdě. Nezdá se nám totiž možné, že by neměl tušení o tom, kdo financuje tyhle akce, kdo umožňuje, aby se fernet-stock, džus, coca-cola a jiné imperialismem vynalezené pochoutky, prodávaly hluboko pod cenami na černém trhu. Není to nikdo jiný, než Svazarm, tato záloha ČSLA. Diskoték je tak zneužíváno k maskování skutečného účelu objektu Hvězdy, který je především protiatomovým bunkrem a pak až vším možným ostatním. Leč celá věc má háček! Nepřátelé jsou bezpochyby důkladně zpraveni o skutečné úloze Hvězdy v příští jaderné válce a proto nebudou nic a nikoho šetřit. Ano, chtěli jsme vzbudit hrůzu a děs. Vždyť kvůli tomu si někteří nechali narůst vlasy - jiní se pro změnu opili podmirovým pivem. Bylo naším přímým úmyslem/ krom propagace totálního recesionismu v baletu/ odlákat mládež z tohoto nebezpečného prostoru, jenomže naše snaha vyzněla právě opačně, jak už to v životě chodí. Jen si tedy borci dál křepčete, skákejte a hovořte. My vám Hvězdu nerozvrátíme! My ne!

A nyní třetí "dopis":

Nikdo Vám nevěří a taky věřit nebude a s Vaším UBOHÝM nultým číslem si denodenně vytíráme prdel. A takové ubohé lhaní, že nás, co Vám sem píší dopisy podobného znění je menšina, si vykládejte večer svým imperialistickým sponzorům místo pohádky.

Stalina na Vás!

Domníváme se, že zde jsou veškeré připomínky zbytečné. O IQ autora hovoří samotná stylizace tohoto výplodu. Můžeme jen doplnit, že ani on, ani jeho pokrevní spřezenci si dlouho prdele Ilegální demokracií vytírat nebudou. V budoucnu začneme užívat daleko tvrdšího papíru a po zkušenosti s dopisem číslo tři nejlépe kartonu. Uvidíme, zda se i pak najde hajzl, který ve své zášti vůči Ilegální demokracii půjde tak daleko, že riskne rakovinu kožníku. Prostě jak říkají textiláci: Na hrubý pytel hrubá záplata!

Tímto končíme rubriku, jež vyzněla spíše jako obhajoba obžalovaného. Rmoutí nás, že na lavici obžalovaných se ocitla právě Ilegální demokracie. Raději bychom tam viděli naše čtenáře a proto se v některém z příštích čísel pustíme i do těch, kteří nám nenapišou, ba i do těch, kdož vůbec nemají zdání o existenci nějaké Ilegální demokracie. Neděláme tyto provokace s nadšením, jenže vy jste si začali zarýpovat sami, vážení čtenáři, a to se nesmíte divit, to by vydráždilo i Katolické noviny, tolik tfujtajblu naráž!

Jinak nám samozřejmě piště i nadále, ale pokud možno už jen pochvalné dopisy. Domníváme se, že je bez nadsázky do chválit. Jen námátkou připomenou skvělé básně, invencí nabitě úvodníky a myšlenkově hluboce prokomponované comicsy. Když na nás budete hodní, splatíme vám stejnou bernou mincí. Tím máme na mysli zejména uvedení atraktivních rubrik jako černá kronika, linka důvěry, kremace v pátek a snatky v sobotu i sexuální poradnu pro starší a impotentní. S vidinou brzkého povyražení nad vašimi dalšími dopisy uzavíráme nyní již doopravdy naši listárnu.

Kdyby snad už k tomu došlo
krále rychle seberte
staré báby nezastavíš
když jsou v třetí pubertě.

Tentokrát na Západě / část druhá/

"Ten slavný Dýmající hromada bizoního trusu!" zvolal Collins.

"Ten," odpověděl nenuceně rudoch.

"Ten, který vypálil rybník Komančům, když..."

"Ten," přerušil ho rudoch.

"Ten, který vypekl Navahy, když..."

"Тен."

"Ten, který doběhl Apače, když..."

"Ten, A už prosím vás nechte toho vyptávání nebo se nikam nedostane-
me!"

Běloši zmlkli. Indián si je prohlížel pobouřeným okem a oni se cítili tak malíci proti tomu, který vypálil rybník Komančům, když...

"Rád bych se dozvěděl," zkoušel to po chvíli znovu Dýmající hromada bizoního trusu, "co je to ten golf."

"Golf," řekl Collins trochu nechápavě.

"Ano, golf."

"Ach tak, golf. Tak podívejte se - ale nepůjdeme raději na mou nedalekou usedlost? Slunce začíná nepříjemně připalovat."

"Jsem vám k dispozici, ale cestou mi budete vypravovat o tom golfu."

Zde ať čtenář neupadá v představu, že Collinsova usedlost byla někde poblíž. Naopak. Běloši si došli pro své koně, které měli svázané nedaleko a pak se celá trojka vydala ostrým klusem na sever. V poledne zabušili na vzata Collinsova sídla. To již dýmající hromada bizoního trusu teoreticky výborně ovládal pravidla golfu, neboť Collins byl vynikající učitel. Oba dva se velmi rychle spřátelili a nechali trochu stranou Gregora Lewise, který se držel trochu zpátky, mluvil jen sporadicky a jeho počáteční úcta k muži tak slavnému, jakým Dýmající hromada bizoního trusu bezesporu byl, postupně vyprchávala a naopak - v jeho nitru začala hlodat postupně určitá nevraživost vůči tomu dokonalému rudochovi.

Na dvoře jim pacholci odvedli koně a všichni se odebrali do domu. V přijímacím salonku na ně čekala Collinsova manželka Nancy.

"Nancy," začal pateticky Collins, "mám tu čest představit ti člověka, který píše dějiny tohoto Bohem zapomenutého kraje."

"Ach, jsem celá napjatá," pravila s uzarděním paní Collinsová. "Johne, pověz, kdo pak je tento muž?"

"To je sám Dýmající hromada bizonního trusu!"

"Och, ten Dýmající hromada bizoního trusu, který vypálil rybník Koman-
čům, když..."

"Ano, ten," řekl rychle Collins a ještě dodal: "Ne abys našeho hosta obtěžovala nemístným vyptáváním, nemá to rád."

"Ale ovšem!" pospíšila si přitakat Nancy. "Ale teď se všichni společně najíme. Pojďte, prosím, za mnou."

Mohlo by se zdát, že tato péče přivedla rudocha do rozpaků. Ale kdež! Dýmající hromada bizoního trusu byl častým hostem v rodinách farmářů, kteří se navzájem předháněli v tom, kdo hosta lépe uctí, protože ještě nikdo si ho nezneprátelil. Lépe řečeno- nikdo mezi živými si to nedovolil a ti, co si to dovolili, již mezi živými nebyli. Proto bral snažení paní Collinsové jako samozřejmost a s chutí se odebral s celou společností do jídelny. Byl posazen do čela stolu a jako první také dostával jídlo. Nikomu to nevažilo, jen v nitru pana Lewisu to vřelo. Zdálo se mu, že i když se jedná o muže tak slavného, co je moc, to je moc.

Po velmi chutné večeři se všichni odebrali do salónku, kam nechala Nancy přinést kávu. Dýmající hromada bizoního trusu si nad šálkem kávy vzpomněl na podivnou událost, která se mu stala u praporeku.

"Nevíš náhodou, Johnne," začal opatrně hovor o té věci, "zda se v tomto kraji nevyskytují nadměrně velcí čmeláci?" Collins se div nezakuckal. Očekával, že rudoch se nad kávou rozpovídá a dá k lepšímu nějakou tu historku.

/ pokračování příště/

OD BUCHLOVA

WETR

VJEJE

TOHO VEČERA DUL
VELMI SILNÝ VÍTR.

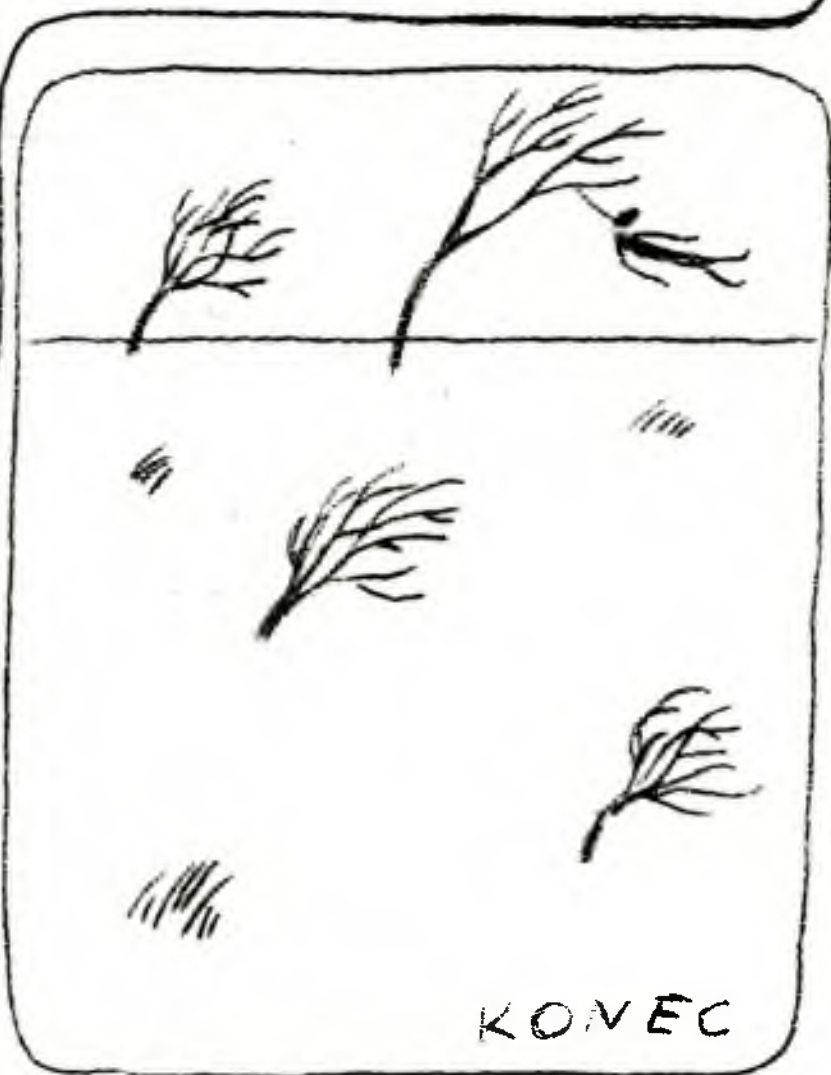

PODĚL LESA
SE PLOUŽILA
TEMNÁ POSTAVA

VÍTR JÍ ČECHRAL VLASY A V OČÍCH MĚLA - ROZHODNUTÍ

BYL TO PAN
STANISLAV. TOHO
VEČERA SE ŠEL
OBĚSIT. TOMU
MÍSTU SE,
DODNES ŘÍKA
„U STANISLAVA“

KONEC